

Griffie nr. 726	<u>CORRECTIONELE RECHTBANK TE MECHELEN</u>
Not.nr. ME66.99.146-00	<u>Openbare terechtzitting van 4 mei 2005.</u>

De Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, 11e kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, wijst het volgende vonnis :

Inzake van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij :

geboren te op , wonende te
in eigen naam en in naam van wijlen
zijn echtgenote;

bediende en bediende, beiden wonende te

(B.P. 0000026 dd. 19.04.2000)

allen vertegenwoordigd door Mr. advocaat te

tegen :

1. geboren te op
zonder beroep, wonende te

2. geboren te op
verkoopster, wonende te

3. geboren te
gepensioneerde, wonende te

eerste en tweede beklagden vertegenwoordigd. derde beklagde bijgestaan.
door Mr. advocaat te

VERDACHT VAN:

de eerste en de tweede

- a. om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben
- b. om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden
- c. om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben
- d. om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

A. te ononderbroken tussen 6 februari 1984 en 25 maart 1997

In overtreding met artikel 64 lid 1 van de wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, nadien bestraft door art. 66 lid 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een perceel grond
- gelegen te
 - grootte 3a 51ca landgebouw
 - 82a 56ca bos
 - 24a 83ca sportgebouw
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermelde wet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermelde wet, namelijk door het in stand houden van twee niet vergunde tennisterreinen, een kantine en een loods.

B. te ononderbroken tussen 25 maart 1997 en 1 mei 2000

In overtreding met artikel 66 lid 1 en 5 en artikel 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een perceel grond
- gelegen te
 - grootte 3a 51ca landgebouw
 - 82a 56ca bos
 - 24a 83ca sportgebouw

- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermeld decreet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermeld decreet, **namelijk door het in stand houden van twee niet vergunde tennisterreinen, een kantine en een loods.**

C. te ononderbroken tussen 30 april 2000 en 24 maart 2003

In overtreding met artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197 en 204 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000, de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden op een terrein,

- zijnde een perceel grond
 - gelegen te
 - grootte 3a 51ca landgebouw
82a 56ca bos
24a 83ca sportgebouw
 - ingeschreven op het kadaster te
 - onder
 - eigendom van
- namelijk door het in stand houden van twee niet vergunde tennisterreinen, een kantine en een loods.**

de derde

D. te ononderbroken tussen 6 februari 1984 en 25 maart 1997

In overtreding met artikel 64 lid 1 van de wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, nadien bestraft door art. 66 lid 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een perceel grond
 - gelegen te
 - grootte 60a 45ca sportterreinen
 - ingeschreven op het kadaster te
 - onder
 - eigendom van
- een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermelde wet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermelde wet, **namelijk door het aanleggen en in stand houden van een voetbalterrein.**

E. te ononderbroken tussen 25 maart 1997 en 1 mei 2000

In overtreding met artikel 66 lid 1 en 5 en artikel 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een perceel grond
- gelegen te
- grootte 60a 45ca sportterreinen
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermeld decreet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermeld decreet, **namelijk door het aanleggen en in stand houden van een voetbalterrein.**

F. te ononderbroken tussen 30 april 2000 en 24 maart 2003

In overtreding met artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197 en 204 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000, de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden op een terrein

- zijnde een perceel grond
- gelegen te
- grootte 60a 45ca sportterreinen
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

namelijk door het aanleggen en in stand houden van een voetbalterrein.

Gezien de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te dd. 27 januari 2004,

Gelet op de processtukken;

Gelet op de beschikking van de raadkamer dd. 7 november 2003 waarbij de beklaagden naar deze rechtbank werden verzonden;

Gehoord de burgerlijke partijen in hun middelen en besluiten;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de drie beklaagden in hun middelen van verdediging;

A. DE STRAFBARE FEITEN :

1.

Beklaagden houden met betrekking tot alle constructies voor dat de strafbaarstelling is komen te vervallen ingevolge de toepassing van artikel 146 DORO.

Door artikel 7 van het handhavingsdecreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) werden een derde en vierde lid ingevoegd in artikel 146 DORO.

Dit derde lid van artikel 146 DORO luidde als volgt : *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.”*

In het vierde lid worden de ruimtelijk kwetsbare gebieden opgesomd, waaronder *“agrарische gebieden met ecologische waarde of belang”* en *“agrарische gebieden met bijzondere waarde.”*

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 vernietigde het Arbitragehof de woorden *“voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”*. Instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied is derhalve nog steeds strafbaar.

In tegenstelling tot wat beklagden aanvoeren, maakt landschappelijk waardevol agrарisch gebied wel degelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied uit, vermits deze bestemming onder de vigerende wetgeving dient te worden geïdentificeerd met agrарisch gebied met bijzondere waarde.

~~De aan beklagden ten laste gelegde feiten blijven zodoende strafbaar onder de gelding van het handhavingsdecreet van 4 juni 2003.~~

Beklaagden verwijzen ter staving van hun stelling dat landschappelijk waardevol agrарisch gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied meer zal zijn, naar een toekomstig (de lege ferenda) artikel 3 van het nieuwe ontwerp van decreet tot wijziging van de Decreten van 18 mei 1999 en 22 oktober 1996, dat bepaalt : *“Aan artikel 145bis, §1, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 13 juli 2001 en gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2002, wordt de volgende zin toegevoegd : “Een landschappelijk waardevol agrарisch gebied wordt niet als een ruimtelijk kwetsbaar gebied beschouwd.””* (stuk II.2 dossier beklagden).

Verder verwijzen beklagden naar artikel 3 van de Memorie van Toelichting bij voormeld ontwerp, waarin te lezen valt dat het nooit de bedoeling van de het Vlaamse parlement is geweest om het herbouwen en uitbreiden van zonevreemde woningen onmogelijk te maken in landschappelijk waardevol agrарisch gebied, en

dat de voorgestelde decreetswijziging duidelijk wil maken dat landschappelijk waardevol agrarisch gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is.

Beklaagden grijpen deze tekst uiteraard aan, maar zwijgen over hetgeen volgt in voormeld artikel 3, tweede alinea van de Memorie van Toelichting. Daarin valt te lezen dat de voorgestelde wijziging enkel de afwijkende regeling inzake zonevreemde gebouwen uit artikel 145bis DORO betreft. Letterlijk staat er : *"In artikel 146 wordt momenteel geen wijziging voorgesteld omdat voor artikel 146 een meer fundamentele oplossing moet worden uitgewerkt, ingevolge de uitspraak van het Arbitragehof hierover."*

Dat landschappelijk waardevol agrarisch gebied mogelijkerwijze niet meer als ruimtelijk kwetsbaar gebied zou worden gecatalogeerd in het kader van het ontwerpdecreet, geldt derhalve enkel voor het vergunningenbeleid (artikel 145bis DORO), en niet voor het handhavingsbeleid (artikel 146 DORO).

Het misdrijf van instandhouden is, voorzover bewezen, in casu nog steeds strafbaar.

2.

Gelet op de objectieve gegevens van het strafonderzoek acht deze Rechtbank de strafbare feiten onder de tenlasteleggingen A, B en C in hoofde van eerste beklagde, en tweede beklagde, afdoende naar recht bewezen. Het staat vast dat beide beklagden deze strafbare feiten op de vermelde plaats en gedurende de weerhouden incriminatieperiodes hebben gepleegd.

De tennisterreinen en de kantine, niet-vergunde constructies, worden door eerste en tweede beklagde wederrechtelijk in stand gehouden. Hetzelfde geldt voor de loods, vermits uit de schets van de verbalisanten (stuk 50 strafdossier) en uit de door de burgerlijke partijen voorgebrachte stukken blijkt dat deze loods werd opgericht op een ander perceel dan aangeduid in de beslissing van de Bestendige Deputatie dd. 6 juni 1974 (stuk II.3 dossier burgerlijke partijen), zodat ook deze constructie als onvergund dient te worden beschouwd.

Dat de constructies desgevallend werden opgericht vóór de definitieve vaststelling van het gewestplan heeft geen invloed op het strafbaar karakter van de instandhouding, vermits geen enkele constructie vergund is. Het vermoeden uit artikel 96, §2, tweede lid DORO heeft immers louter informatieve waarde en is geenszins constitutief, en in casu werd er wel degelijk proces-verbaal opgesteld. Geen enkele wetsbepaling voorziet dat dit proces-verbaal moet dateren van vóór de vaststelling van het gewestplan.

Het tijdstip van oprichting dient bijgevolg niet te worden onderzocht.

Derde beklagde betwist met betrekking tot tenlasteleggingen D, E en F in zijnen hoofde niet dat het voetbalterrein zonder vergunning werd aangelegd, maar voert aan dat dit door gebeurde met zijn toelating.

Hoe dan ook stelt de Rechtbank vast dat het misdrijf van aanleg inmiddels verjaard is overeenkomstig artikel 21 V.T. Wetboek van Strafvordering, vermits uit de

objectieve elementen van het strafdossier, ondermeer de verklaring van burgerlijke partij (stuk 56 strafdossier), blijkt dat de aanleg gebeurde vlak na de aankoop door derde beklaagde in 1984.

De Rechtbank acht wel de wederrechtelijke instandhouding van het voetbalterrein door derde beklaagde bewezen. Als eigenaar is hij de persoon die in feite en in rechte de mogelijkheid had om de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden, maar dit bewust heeft nagelaten.

B. DE STRAFMAAT :

De door beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. Zij moeten de normen (de wetten) die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren.

De beklaagden mogen hun individueel belang niet laten prevaleren boven het algemeen belang, dat gebaat is met een goede ruimtelijke ordening. Hun houding getuigt van weinig respect voor de (stedenbouwkundige) normen in onze samenleving.

De overtreding van de wet door beklaagden is als bijzonder ernstig te beschouwen, gelet op het feit dat de onroerende goederen gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dat in Vlaanderen bijzonder schaars is en met respect dient behandeld te worden.

Het is overigens merkwaardig dat nooit heeft
opgetreden tegen deze inbreuken, gelet op de verplichting neergelegd in artikel 29 Wetboek van Strafvordering.

Beklaagden hebben bovendien materieel voordeel genoten door het plegen van de bewezen verklaarde misdrijven. De strafmaat moet ook met dit wederrechtelijk bekomen economisch voordeel rekening houden.

Mede rekening houdend met het gunstig strafrechtelijk verleden van elk van de beklaagden is de volgende straf wettig en passend.

De feiten zoals omschreven onder tenlasteleggingen A, B en C lastens eerste en tweede beklaagde, en onder tenlasteleggingen D, E en F lastens derde beklaagde, vermengen zich respectievelijk als voortspruitend uit eenzelfde opzet, zodat slechts één straf dient toegepast, telkens de zwaarste.

De drie beklaagden verkeren in de voorwaarden vermeld in artikel 8/1 van de wet van 29 juni 1964. Men mag vermoeden dat een veroordeling met uitstel zoals hierna bepaald een voldoende waarschuwing zal betekenen voor de toekomst.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen :

11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40, 41 der wet van 15 juni 1935;
1 en 3 wet 5 maart 1952 gew. door wet van 24.12.1993 en wet 7.02.2003;
28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
58 KB. 18.12.1986;
162, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
2, 40, 50, 65, 66 van het Strafwetboek;
44, 64, 65 wet 29.3.1962;
66 lid 1 en 5, 68 decreet van 22.10.1996 en decreet van 4.3.1997;
1, 2, 99, 146, 147, 148, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 204 Decreet van
18.05.1999 zoals gewijzigd door artt. 16, 36, 38 en 64 Decreet van 26.04.2000
en door artt. 7, 8, 9 Decreet van 4 juni 2003;
8/1 wet 29 juni 1964; 21 t.e.m. 28 wet 17.04.1878;
2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997;
EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998;

door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

Rechtsprekend op tegenspraak :

Wijst het verzoek tot heropening der debatten uitgaande van de burgerlijke partijen af, gelet op het feit dat de neergelegde rechtspraak niet relevant is, nu de wetgeving terzake duidelijk is.

Wijst het verzoek tot heropening der debatten uitgaande van de beklaagden af, gelet op het feit dat voor de betreffende constructies enkel het misdrijf van instandhouden weerhouden is in de dagvaarding, en niet het misdrijf van oprichting.

Verklaart de strafvordering vervallen ingevolge verjaring voor wat betreft het misdrijf bestaande uit de aanleg van een voetbalterrein, zoals voorzien in de tenlasteleggingen D, E en F.

Veroordeelt elk van de beklaagden tot een geldboete van 400,00 euro verhoogd met 40 deciem en aldus gebracht op 2.000,00 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden ingevolge art. 40 SWB.

Veroordeelt de drie beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, belopende tot heden: 157,41 EUR en ieder tot een vergoeding van 25 EUR overeenkomstig art. 91 K.B. 28 december 1950 zoals gewijzigd door art. 1 K.B. 11 december 2001.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis gedurende drie jaar zal worden uitgesteld wat betreft de helft van de geldboete uitgesproken lastens elke beklaagde;

Verplicht elke beklaagde bovendien tot betaling van een bijdrage van 10 EUR + 45 deciemmen = telkens 55 EUR tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Betreffende de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur

1.

Dat de decreetgever aan de rechtbank een opportuniteitsoordeel heeft willen verlenen ingevolge de bewoordingen van artikel 149, §1, lid 1 DORO, kan niet als een correcte interpretatie worden beschouwd (zie immers Cass. 15 juni 2004,
er De rechtbank kan slechts die herstelmaatregel bevelen die werd gevorderd door het college van burgemeester en schepenen of de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (X, *Zakboekje Ruimtelijke Ordening 2004*, Mechelen, Kluwer, 2003, p. 646).

De rechtbank zal wel de interne en externe wettigheid van de herstellvordering moeten toetsen, en onderzoeken of ze niet werd aangetast door machtsafwending en machtsoverschrijding. In een arrest van 4 december 2001 heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat herstellvorderingen bestuurshandelingen zijn in de zin van artikel 1 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De constructies (o.m. de chalet en de tennisterreinen) die voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen zijn volkomen onverenigbaar met de bestemming van landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en vormen vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening een ernstige inbreuk. Enkel herstel in de vorige toestand biedt een afdoende remediëring.

De keuze voor de vordering van het herstel van de plaats in de vorige staat, wordt afdoende gemotiveerd met de juridische overweging dat een bepaald gebied als landschappelijk waardevol gebied is bestemd, en de feitelijke overweging dat welomschreven werken met die bestemming strijdig zijn (zie Cass. 4 december 2001, *R.W.* 2001-02, 1353, concl. advoc.-gen. waar het ging om agrarisch gebied).

De door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel is wettig en noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven een einde te stellen. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvereisten. Uit niets blijkt dat de beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding, of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur.

De vordering is gericht in rem, en tegen alle deelnemers aan het stedenbouwmisdrijf, ook tegen hen die niet in de herstellvordering worden vermeld.

2.

Beklaagden voeren aan dat het voorafgaand eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid moet worden gevraagd omdat het inbreuken betreft van vóór 1 mei 2000.

Krachtens artikel 149, §1, eerste lid DORO moesten herstellvorderingen voor inbreuken die dateerden van vóór 1 mei 2000 een eensluitend advies krijgen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof evenwel de woorden “voor 1 mei 2000” in artikel 149, §1, eerste lid DORO vernietigd wegens strijdigheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, omdat niet blijkt in welk opzicht voor inbreuken die vóór 1 mei 2000 zijn gepleegd een grotere behoefte aan een coherent herstelbeleid zou bestaan dan voor de inbreuken die na die datum zijn gepleegd.

Bij het instellen van de strafvordering was deze Hoge Raad voor het Herstelbeleid nog niet opgericht, zodat de bepalingen met betrekking tot het eensluitend advies van deze Hoge Raad nog niet in werking waren getreden (artikel 198bis DORO). De Rechtbank is dan ook van oordeel dat in casu geen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is vereist.

3.

Verder houden beklagden voor dat de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen inbreuken zijn waarvoor de meerwaarde als herstelmaatregel dient te worden aangewend, bij toepassing van artikel 149, §1, derde lid DORO.

Bij zelfde arrest van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof ook in artikel 149, §1, derde lid de woorden “voor 1 mei 2000” vernietigd wegens strijdigheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het Arbitragehof ziet niet in welk gegeven kan verantwoord worden dat het betalen van de meerwaarde steeds mogelijk is onder bepaalde voorwaarden indien de inbreuk vóór 1 mei 2000 is gepleegd, terwijl zulks niet mogelijk is indien de inbreuk na 1 mei 2000 is gepleegd. De datum van inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 biedt in dat verband geen verantwoording.

Gelet op de vernietiging van de woorden “voor 1 mei 2000” dient artikel 149, §1, derde lid DORO als zodanig te worden gelezen dat het in principe steeds het middel van de meerwaarde kan worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen :

“1° bij het niet naleven van een bevel tot staking;

2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden;

3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.”

De Rechtbank is van oordeel dat minstens het derde geval voorligt, zodat er geen sprake kan zijn van een meerwaarde als herstelmaatregel.

Er moet op worden gewezen dat de decreetgever in het derde geval van artikel 149, §1, derde lid DORO een begrip heeft gebruikt ("*een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften*") dat zich naar het oordeel van het Arbitragehof gelet op het gebrek aan voldoende nauwkeurige normatieve inhoud niet leent om een misdrijf te kunnen definiëren, maar dat in het burgerlijk recht wel aanvaardbaar is. De Rechtbank ziet dan ook geen bezwaar tegen het hanteren van dit begrip bij het bepalen van de gevallen waarin een bepaalde herstelmaatregel (zijnde een maatregel van burgerlijke aard, ook al behoort hij tot de strafvordering : zie Cass. 26 april 1989, *Arr.Cass.* mogelijk of uitgesloten is.

Vooraf geldt het herstel van de plaats in de vorige staat als voorrangregel op andere, minder verregaande herstelmaatregelen, hetgeen duidelijk blijkt uit de wet.

De herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur beoogt het maatschappelijk belang en kan integraal worden ingewilligd.

4.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom van 200,00 euro per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. Het talmen van de beklagden om tot herstel over te gaan, verantwoordt het verbeuren van de dwangsom ingeval van niet-naleving van het bevel tot herstel. Het gevorderde bedrag vormt een gepaste aansporing voor de beklagden om zelf tot herstel over te gaan.

Na de wijziging van artikel 149, §1, laatste lid DORO door artikel 48 van het Decreet van 21 november 2003 is duidelijk dat het opleggen van een dwangsom facultatief is, zodat er geen strijdigheid met artikel 1 van de eenvormige wet betreffende de dwangsom, die als bijlage gevoegd is bij de Benelux-Overeenkomst van 26 november 1973.

Er bestaat dan ook geen aanleiding om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie, zoals beklagden vragen.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel van de plaats, nader omschreven in de tenlasteleggingen, in haar oorspronkelijke staat door het slopen van de chalet, het verwijderen van de verlichtingspalen, de draadafsluitingen en de verharding voor de tennisterreinen met eventuele onderlaag (tot op een diepte van 0,50 m) en het terug aanbrengen van een humushoudende bovenlaag;

Het slopen van een constructie houdt in dat niet enkel de bovenbouw, maar ook de eventuele funderingen / vloerplaat verwijderd worden. Verder dienen de afbraakmaterialen afgevoerd te worden en dient de bodem in de oorspronkelijke staat te worden hersteld, zonodig dient zuivere teelaarde aangevoerd te worden;

Bepaalt de termijn van herstel op *acht maanden* beginnend op de dag volgend op de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is getreden;

Voor het geval de plaats niet vrijwillig in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, beveelt dat de gemachtigde ambtenaar, thans de Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van Burgemeester en Schepenen of de burgerlijke partij van ambtswege in de uitvoering van het vonnis kan voorzien voor wat het herstel betreft, onder zijn leiding en toezicht van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, deze desnoods bijgestaan door de openbare macht;

Zegt dat wie het vonnis doet uitvoeren, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn tot alle uitvoeringskosten, te verminderen met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen; Verklaart de uitvoeringskosten invorderbaar op vertoon van een staat of afrekening, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt dat de herstelmaatregel wordt opgelegd onder verbeurte van een **dwangsom van tweehonderd euro (€ 200)** lastens eerste en tweede beklagden, per kalenderdag vertraging in het voltooid herstel van de plaats in de vorige staat en dit vanaf de dag volgend op de laatste dag van de gestelde hersteltermijn;

OP BURGERLIJK GEBIED :

Betreffende de vordering van de burgerlijke partijen

Burgerlijke partijen ramen onder voorbehoud van nadere begroting, hun huidige schade op 1,00 euro provisioneel uit hoofde van materiële en morele schade vermengd, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 17 april 2000 tot op tijdstip van algehele betaling. Zij vragen de Rechtbank hen akte te verlenen dat zij hun schade ramen op 5.000,00 euro.

Met de burgerlijke partijen moet de Rechtbank vaststellen dat de aanwezigheid van tennisterreinen, een loods, een kantine en een voetbalterrein in landschappelijk waardevol agrarisch gebied wel degelijk van aard is om hen schade te berokkenen. Gelet op, ondermeer, de bestemmingsvreemdheid, de grootte, de omgeving, en het recreatieve gebruik van de constructies, zijn deze van aard om de burgerlijke partijen te storen in het rustig genot van hun eigendom.

De burgerlijke partijen slagen dan ook in de op hen rustende bewijslast met betrekking tot hun schade en het causaal verband tussen die schade en de in hoofde van de beklagden bewezen geachte feiten. Zij hebben een wettig belang.

De Rechtbank is van oordeel dat de vordering van de burgerlijke partijen kan worden toegekend in de mate zoals hierna bepaald.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK :

Veroordeelt de drie beklaagden hoofdelijk om aan de burgerlijke partijen
de som van één euro
provisioneel te betalen, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de
wettelijke rentevoet vanaf 17 april 2000, de gerechtelijke intresten vanaf de
uitspraak, en de kosten;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 mei 2005.

Aanwezig :

alleenzetelend rechter;

substituut - procureur des Konings;

griffier;